

си, и старият баща — лѣтописецъ се възражда като историкографъ, археологъ, фолклоръ въ сина. Бащата, нѣкогашъ ученикъ на сливения учител попъ Димитъръ, виждалъ отъ своя учителъ, че си държи бележки за случки и събития отъ по-голѣмо значение, и въ него се пробудило сжщото желание: той пише лѣтописъ, а това заразява и негова синъ, у когото, види се, сж сжществували и природни за това заложби. Въ гимназията, дето има запазени за него добри спомени, както казахме, Симеонъ Табаковъ се отличавалъ съ кротостъ и прилежностъ — качества, които не се промѣниха и по-късно въ живота, колкото условията и обстоятелствата да бѣха различни и можаха да пробудятъ у него суята и честолюбие. Една душевна скромностъ бѣ спжтникъ на тоя момъкъ, тѣй рано загиналъ. Тая душевна скромностъ се прозира презъ цѣлата му физична личностъ. Съ срѣденъ ръстъ, съ черни очи, спокойно гледащи, той бѣ приятна личностъ, безъ изтънченостъ, безъ силни страсти, човѣкъ на дѣло, на трудъ и работа. Работата бѣ, сякашъ, най-видния елементъ на неговата природа и тая черта се проявява трайно, редовно и непрекъснато и на ученишкия столъ и въ живота отпосле. Другаритѣ му незнаятъ, да сж го виждали, да се сърди и негодува, да роптае и недоволствува, не го знаятъ да прояви омрази къмъ учителъ: тихо, плавно и равно се проявява, цѣвти и се развива неговиятъ рѣненъ животъ. Всичко у него очертава способностъ на обективенъ наблюдателъ, изследователъ и историкъ. Като ученикъ той често посещава старата жена, *баба Радилца*, която му приказва и пѣе пѣсни за далечно минало, пѣсни за „вехти и нови войводи“, пѣсни за народа — за неговия битъ, за неговитѣ тегла и борби. Народното творчество въ всички форми, несъмнено е оказало голѣмо влияние върху младия Табаковъ. Интуитивно той се е пренесълъ и влюбилъ въ народното творчество и въ своя народъ. И докато епохата се пълни съ идеи отъ социаленъ характеръ, докато младежъта, другаритѣ му, отиватъ по други пжтеки и къмъ други идеали. Симеонъ върви, задълбочава се въ своето, близкото, родното, народното. Още тогава, обаче, той чувствува, че народното творчество не разрешава всички въпроси, не отговаря на всичкитѣ му интереси. И се зачита въ исторични книги, запознава се и съ „*Царственика*“ на Паисия. Народното творчество захваща да се осмисля повече чрезъ това и той става се повече „народенъ“, „националистъ“, безъ да заеме враждебно поведение спрямо многото свои другари, безъ да ги сжди и осжда затова. Още тукъ, на тая възраст, той проявява търпимостъта на историка.

Завършилъ гимназията съ отличие, интуитивно прозрѣлъ и изучилъ себѣ си, носецъ въ себе си дълбоко съзнавана нужда да живѣе за народа си и за обществото, човѣкъ на